

SPALTE TUTO KNIHU

První sebrané přepsání

SPALTE TUTO KNIHU

SPALTE TUTO KNIHU.
JE PLNÁ NEMOCI, ŠÍLENSTVÍ, KRVE HIV POZITIVNÍCH, PLNÁ MIKROBŮ A VIRŮ ZE VŠECH
VAŠICH MOZKŮ, JE PLNÁ HNISU.

Bojte se jí jenom dotknout, je infekční, je špinavá a osahaná.

Tím, že ji přečtete, už nebudete stejní, tím, že ji přečtete, se sami stanete nástrojem toho, co tahle kniha je.
Bombou, která rozmetá vaše jistoty, stejně jako skrze ní vy rozmetáte tuto civilizaci a všechno, co by vám v tom
bránilo.

Tato kniha je koncem naší civilizace a kultury.
Tato kniha by mohla být také poslední stopou naší civilizace.

ALE NENÍ A NEBUDE!
SPALTE TUTO KNIHU!

Dřív než začnete zvracet z ní a ze sebe.
SPALTE JÍ!

Učili vás a vy tomu jistě věříte, že dobrá kniha patří do knihovny a špatná do sběru nebo do popelnice nebo jako
dárek někomu opravdu blízkému k narozeninám.

Proč tomu věříte? Co vás k tomu vede? Snad nějaké hodnoty načtené z těchto knih?

Spalte tuto knihu.
Spalte ji dřív než ji přečtete.
Vůbec ji nečtěte.

SPALTE JI DŘÍV NEŽ MÍSTO NÍ SPÁLÍTE VŠECHNY OSTATNÍ,
a roztříštíte sochy, aby se opět staly kameny.

Žádné císařovi, co je císařovo.
Nikomu nic.
A lidstvu nic.
A ideálům nic a kultuře už vůbec nic.

Jen pocit sobě.
Poslední četbu, a i ta je asi zbytečná.

SPALTE TUTO KNIHU NEŽ ONA SPÁLÍ VÁS.

Veškerá zhouba již vychází stejně od vás, i nepochopíte-li to.

Adresáti:
Ústav pro jazyk český
Ministerstvo školství (a mládeže a tělovýchovy a sportu)
Ministerstvo kultury
Ministerstvo vnitra
Vydavatelské domy
Redakce všech společenských a též intelektuálně a inteligentně zaměřených časopisů
Cibule a rajský

**Spálíte-li tuto knihu, budete žít nadále pouze tak, jak jste zvyklí, ne-li, pak budete litovat, že jste jí četli a
dočetli.**

TOHO DNE

Toho dne jsem šel po ulici na vesnici. Minul jsem pošťačku a zdravil jsem jí. Bylo to za návší. Vyšla zpoza rohu od Vyskočilů. Pak jsem šel dál, ale něco mně zarazilo, a tak jsem se vrátil. A podíval jsem se vlevo, tam odkud pošťačka vyšla, a na zemi vedle kamene ležel zprohýbaný kus sešitu nebo počmáranýho čehosi, něco, co tam evidentně nepatřilo. No, a to byla ta část tohodle.

Nikdo nebyl u zelených vrat. Zdálo se, že se nikdo nedívá. Sehnul jsem se, zvednul to – vlhké, špinavé a slizké – a přesto jsem to rychle schoval pod tričko a za kalhoty. Pak jsem šel zpátky a jakoby nic. Okna u Vyskočilů byla tmavá a zavřená a nic se nehnulo.

Když jsem vyšel zpoza rohu na ulici, tak jsem pokračoval jakoby tudy kudy předtím, ale pak za posledním domem jsem uhnul vlevo po remízku do polí, abych se mohl sám v klidu podívat, co to je.

TO BYLA

To byla moc veselá věc, ta krabice byla plná nahnilejších brambor a rajčat, takže oddělat to a nezaprasit si sako...

Dole byly totiž nějaký papíry. Něco šlo vysypat, něco jsem vyhrabal novinama z auta, ale něco z toho taky vyteklo na moje tmavý kalhoty, pak jsem se myl na záchodku u pumpy, nebylo tam mýdlo, ty papíry jsem pak vysypal na podlahu v autě za přední sedačku, aby tam proschly, byly totiž olepený tou šťávou z rajčat, cibule (jo, i ta tam nakonec byla) a brambor a postříkal jsem je sprejem s papouškem ve znaku.

Tak začala záchrana života a konec civilizace, stručně řečeno.

PŘI ÚKLIDU

Při úklidu doma jsem narazila na tyhle špinavý a volezlý papíry, který i dost divně voněly?, ale potom jsem četla, bylo to temné a hluboké jako moje bezedná kunda, a tak jsem četla sama v sobě, a prsty na sobě a písmena se mi míhala před očima, a bylo to divný, ale musela jsem dál, prsty u nohou se kroutily, papíry mi padaly z ruky, dál a dál až jsem řvala rozkoší a dál už jsem byla úplně klidná.

Potom už jsem nečetla, odložila papíry zpátky tam, kde jsem je našla, aby nepoznal, že jsem se mu přehrabávala ve věcech, zase by prudil, nemá to rád, a potom už jsem je nikdy neviděla, protože je někam odnesl, a tak mi zmizely napořád, a já tohle napsala.

Napiš nám i ty milý čtenáři, co se ti při čtení a psaní těchto textů přihodilo. Těšíme se na všechny tvoje příspěvky.

Tvá redakce

HLUBOKÝ A SILNÝ

Hluboký a silný je vždy zážitek s Pavlem.

Hluboký je jeho hlas a jeho oči jako studny a silná je jeho hrud', jeho paže, jeho... ach Bože, Pane, ach Bože.

Silný je pouze okamžik, posílám světu poslední zbytečnou stopu, silný je okamžik a pocit a hluboký život bez času a stop. Ó.

PAK JSME SE

Pak jsme se vysmáli, ale tentokrát to nebylo bolavé nad šilenstvím toho textu – posměch, ale s pochopením?,
nebo co.

Zkáza, to je jako vtip, mapky na pivních táccích už dávno změnily adresáta i sdělení a dotek. Parta odpočívala
před zbolavěním.

„Co tím asi mysleli?“

„Každej něco myslí,“ s důrazem pobavení na „myslí“. Kolem smích.

„Třeba nemyslel, jenom prožíval,“ rychlá ironická šleha z úst rozjížděče.

„Nebo požíval,“ pobavená ústa zazdívače.

Roztažené rty a vyceněné zuby. Tak vypadá nahraný a rozehraný výsměch, teď maličko za posměchem.

„Osvobození.“

„Mimochodem, vždyť to je jen nová teze jak se svázat.“

„Teze?“, nezaslechl dobře. „Meze – jo, chybí tomu meze.“

Ten původní: „Jasně, omezuje to.“

Takhle protře a prostře to proběhlo.

Vánoční besídka s Kulturní konečnou. A smích dál ohrnoval rty a cenil zuby. Nejistota páčila oči a krčila nosy.
Smrkání, kašel, kouř, zima zpode dveří a hlomoz židlí převáděly hovor dál.

„Kam jít zítra?“

„Na Silvestra? Mohli bychom k Radkovi.“

„Ne, zítra.“

„Co, zítra,“ třetí na to, „to bude každej pod stromem. To na Silvestra už se moc těším.“

„Náký pivko?“

„Peťáku, nehulákej tolik.“

„No jo, sakra.“

„Tak, kam teda pojedeme?“

Uprostřed toho bylo slyšet slabiky a zvuky a dělat si z nich vlastní slova, vedle o kousek dál oknem hluk z ulice,
chorál a hudbu – temný kýč český, povídačky kolem, stůl, hluboký zvuk s nástroji hlasů.

VYSTOUPÁM AŽ K VÝŠINÁM

Vystoupám až k výšinám Strahovského kopce. V autě a piju plechovkový pivo. Stojím u zábradlí vedle Rosického stadionu a fascinovaně hledím dolů přes zábradlí a tmu na svítící Prahu.

Dívám se a z okna auta hraje ten, který vypil celý tohle město, odplouvám dolů do zbytečnosti, závrať u zábradlí. Tak jako v horách, kdy sis řekl, když ne já, tak kdo má tohle vylízt – tihleti italský frajírci to dokážou – co je vůbec fobie z výšky, co je to závrať?, a tak jsi byl nahoře. A tam jsi je našel, gumové desky a v nich tuhle zprávu. Opravdu byla ve tvém rodném jazyce?

Závrať v horách. Díváš se na horská alpská údolí – osamělá, jen koně se pasou...
...a kamení, závrať je extáze, chce se ti letět, letět, na skalním hřebenu do nebe nad údolím. Závrať.

SAMA VÍŠ

Sama víš, že sem máš přiletět.
Alespoň v noci
jako čarodějové, havrani
protože
tohle
je
místo, kde jsi byla sama sebou.

A byla to
opravdová láska.

POZOR! RADIOAKTIVNÍ

Nečíst déle než 30 minut, vždy v ochranných brýlích, s rouškou na ústech, pláštěnkou a igelitovými pytlíky na nohou a na rukou zajištěnými gumičkami do vlasů. Po čtení vždy vše vyčistit tampony dle pokynů IPCHO (Individuální protichemická ochrana). Sebe potom důkladně namydřit a osprchovat.

RADIOAKTIVNÍ

*Pozor na oči. Držte mimo dosah kojenců, dětí do 6 let a těhotných žen.
Pijte dostatek tekutin a mléka.*

*Pijte alespoň jednu sklenici mléka denně.
Pijte mléko. Je zdravé.*

ZÁKLADNÍ PROGRAMOVÉ SCHEMA TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ

Snidaně s dobou

A léta kněží

Kuliové

- čínsko – americký seriál o životě jedné zdánlivě obyčejné vísky

Milena (117/180)

- latinoamerická sladká telenovela

Shopping a ještě jednou – shopping

Pysk

- mluvený soutěžní pořad

Neváhej a moč

- „home“ video pro všechny

Blbci (6/21) III. Série

- pokračování oblíbeného seriálu o životě lidí jako jsme my, tentokrát trochu jinak...

Holky

- podívána nejen pro pány, ale klidně i pro celou rodinu

Nečekaně

- televize změní Váš život, ale musíte čumět na ten správný program ve správný okamžik a se správnými lidmi

Sexy cap

- zajímavé a pikantní příběhy obecního kozla

HISTORIE LIDSTVA / záznam z diktafonu

„Historie lidstva, kterou vůbec neznáme a nevnímáme. Historie morů, bakterií, epidemií a virů, všech nemocí a pocitů z nich a o nich..., tak úzce spojená s historií naší. Historie boje s nimi, léky, mýty o jejich vymýcení, jejich mutace, čekání, jejich návrat...Cykly, jejich cykly, jako cykly kultur lidstva,“

„Na záchodě svítí světlo. Kdo to má po tobě furt zhasínat? Kdo to má platit?A umyl sis vůbec ruce, když jsi šel ze záchoda?“

VYPRÁVĚJ

„Vyprávěj mi nějaký vtíp.“

„A o čem?“

„To je jedno.“

A nebudeš se smát?, teda jako mně.“

„To víš, že ne.“

Vyprávěj...nedělej drahoty.“

„Tak dobře.“

„Řeknu ti jeden fór..., znám ho do Martina...“ (hlavně, kdyby se nepoved', aby trapas nezůstal na mně)

„Vyprávěj už, nezdržuj“

„Tak dobře. Jednou...“

ZA RAKVÍ

Za rakví mlčky šli pozůstalí
nebo
Nad hrobem se sklánějí, slzy a růže a hroudy dopadají
nebo

Tlumeným tichem tlumené hovory, květiny pokládány k černé rakvi s věnci, pak zpátky k místům na sezení, ne moc blízko, tam je to pro nejbližší, ale ne zas moc daleko, další pak mohou postát za zadní lavicí a v uličce, když už je na sezení plno.

Pak ztichnou zcela, když hudba zazní a z postranního vchodu vyjde tzv. rodina a pak jenom ticho, ono „hrobové“ ticho a pak písničky a pláč a zdušení, když rakev zajíždí dozadu.

Je přeci dávno mrtev, přeci dávno. Něco si tedy prožít „znovu“ při kremaci. Kdo je vůbec uvnitř rakve a jakou souvislost má s tímhle tady a s tím, kdy a co bylo. Tělo!?! Duše!?! Jedna kremace a popel v urně.

Byl to pěkný obřad, dá se říci, že se povedl.

TATO ZPRÁVA

Tyto papíry, tato zpráva je putovní. Připište svojí část. Pošlete celé dalšímu. Přijde-li k Vám někdy pokračování, pak znovu pokračujte. Nevažte, pokračujte a zašlete svým známým, nebo je zanechte, kde jste je našli. Naším limitem nejsou hranice, je jím pouze náš jazyk, ale třeba slova tím vlastně vůbec nejsou. Toto je nová kniha a nikdo ji nebude kanonizovat. Jen vy.

UŽ JSTE SE NĚKDY

*Už jste s i Vy někdy dívali na televizi? Jak Vám potom bylo?
Napište nám.*

TOHLE MĚSTO

Tohle město je labyrint mojí duše a samoty, kterým se prodírám, tohle město. Dokážu někdy opustit jeho skleslost, špínu, jeho provinění, ubohý neony, jeho smutek a jeho jízlivé veselí?
Chtěl bych, a přece mám tohle město jak jehlu pod kůží.

VÝPŮJČNÍ ŘÁD

- 1. Vypůjčené knihy vracejte majiteli a na své původní místo.*
- 2. Můžeš kreslit, můžeš psát, ale listy netrhat.*
- 3. Pokud něco nemůžete najít, obraťte se na knihovníka.*

PONIŽUJEŠ SÁM SEBE

„Ponižuješ sám sebe, bratře?“

„Já nejsem tvůj bratr a nebudu“, řekl a znovu na mě plival a mlátil mnou o zem a kopal do mně.

ŘEKA BYLA RŮŽOVÁ

Řeka byla růžová směs krve a vody, široká, tekla. Na jezech hnědla a tryskala. Po řece jako zapomenuté kmeny plavaly černé rakve, voda je hnala, pohazovala, lámaly se na jezech, voda je vymývala a čistila.

Řeka čistila zemi, její břehy.

V zátocce byla řeka tichá a klidná – na písčitém břehu mezi kamínky se tvořila během říčních přílivů a odlivů větru růžová bublinková pěna. Voda byla klidná a uklidňovala.

S večerem potemněla.

ZVONY BILY POLEDNE

Zvony byly poledne. Seděl jsem na kraji cesty ve stínu keřů. Bzučení hmyzu. Na obloze poštolka. Rozorané pole.

Slunce vonělo trávou.

Zvony byly a tuto chvíli velebily.

Našel jsem poklad. Byla v něm bolest. Byla, ale nezůstávala bolestí, měnila se v pochopení. Kapky krásy, rosy, krůpěje. Srdce hrálo v úžasném rytmu. Ptáci létali nad hlavami a hmyz nad kytkami, zpěv, zvony byly, ta chvíle velebila člověka, Boha, jeho dobrotu a krásu země a sílu její a sílu slunce, rychlost a ladnost zvěře, něhu a jas a vůni květin, pevnost kamene a skal, stíny pevných stromů a plody a ovoce jejich a nebe, nebesa zemi velebila.

A zvony byly poledne.

HOŘÍCÍ KŘÍŽE

Hořící kříže
a moje dcera
na hrobě

Osvobod' mně
z představ
šílených

Hořící kříž
hořící chodníky
a létání v nebi

SPALTE TUTO KNIHU, BÁSNICKÝ PASKVIL A PAMFLET!

UDĚLEJTE SI SVOJI

*Udělejte si svoji knížku!
Stačí tak málo!
Sbírat a napsat to a někde položit.
Pošli dalších deset, které opíšeš.*

Pan Paul J. měl takovýto příběh: Prvního našel tuto knihu na ulici... Nakonec ji neopsal a neposlal a za tři dny...

Jiný, pan Stanislav S. naopak našel, opsal a poslal všem svým přátelům a známým a již za dva dny...

KOLEM

Kolem jej obklopovaly černé mraky, černá tma a kolem ní svírala a uzavírala děsná úzkost. Tma jeho byla plná bezútěchu a běsů, ale nic neříkala, nic nedělala, a děs byl za tou tmou, v ní, takže se strašně bál, skoro šlel, když cítil, že něco chce tu temnotu prorazit a otevřít. Myslel si, že to musí zastavit, ten pocit, z kterého se jinak zblázní.

Pak se to stalo. Do tmy se protrhla skoba a za ní bylo jen slunce a nebe, tma byla sice stále kolem, ale první obrysy věcí a zlato paprsků a vzduch a jeho klidný chlad.
Temnoty se pomalu rozestupovaly.

Nebe je temné jezero a v něm temná hloubka, temná tůň.

KDEKDO SE RADUJE

Kdekdo se raduje.

Dva, když to dělaj' jedný
Dvě jednomu
Parta jednomu
Jedna partě
Parta jedný
Kouření vkleče
Lízání

Slast z tebe pro tebe.

Piss, fekál
Animál
Anál

ALE HLAVNĚ JE TO VONO!
Kdekdo se raduje.

SEDÍM DOMA

Sedím doma a jsem taková hodná.
Sedím si, něco čtu, dívám se na televizi, jím, myslím na zítřek a říkám si, že všechno je moc dobrý.
Pak půjdu spát. Pak vstanu atd.

NAJEDNOU MÁM DUŠI

Najednou mám svou duši divokou, a už mě dere ven, už se ženu k městu, kde jsou světla, hudby, nálada, noc,
tajemství, muži a ženy.

Pouštíme si v autě hudbu a řítíme se tak rychle, že můžeme zemřít i někoho zabít. Neslyšíme se, náš dech je
jenom řev hudby, nadšení.

Bezdechu
vstříc
rychlosti
života.

Bezdechu
smrti
doteku.

Skrze lásku,
kterou mi dáváš,
odpouštím
svým láskám
bývalým.

PoDSTAta

PoDSTAta, ta, ta!_St'ata
st'ata, pod, sta, ta, podsta
poc̣ta, od octa

CRR GRR GRR... rrrrrr
rr, rarara, ratata, rara
chr, chr... hm, hm,
hm, chm, hm,
gR, ratatata, natata,
kat'ata, dět'ata.,
ratata, ta ta ta,
natotatata, blata, BlÁTa,
kata, kata, katata,
nataTA, VRATA TA,
za vrata, kot'ata
Návrat A
PoDSta.tná podsta
MÁ Úcta, VOD VOCTA

Gr, gr, Grá,
Vari, vari , ty zlý vrahu
Mohu, v tahu, Na TahU

A legendární zpěv žen vydělávajících kůži:

„Hanga a há, i ja ha á!“
Ahá nahá, vlaHÁ, TAHÁ,
NAHÁ, NA há, aha, dráha,
Snaha, máha, MAHVE,
Jahá, jahve,
Zahne, ZAHve,
Tykev, tykve,
Mik ve , mik ne,
Nik dy nik,

Cik, ak, cak,
Cik liliK
Cililink , cit mít,
City, slovCE, KOPCE,
V HROBCE, krotce.
Obrobce, porotce,
Pro otce.. po kotce

RARARAAAAÁ

ÍÁ ÍÁ ÍÁ
Tíha, stíha, hníva, hlíva,
Těsta, tes a , mēs ta,

GR, GR, GRRR

RARARARARARARARARA

NOČNÍ DĚSY

Začaly od mojí nepaměti. Spojovaly se mi s mým zážitkem v nemocnici při rychlém převozu na operaci slepého střeva, kde jsem údajně viděl někoho snad rozřezaného od bouračky. Zážitek prý tak otřesný i pro něj (dle jeho občasných nekonkrétních poznámek). Celá moje jistota o tom a celá jeho role v této jistotě je dost nejistá, stejně jako jeho role v mém životě a v mých děsech. Kdo vůbec byl, kým byl, co cítil, co udělal a neudělal a jak to všechno bylo, ví snad jen Bůh a noční běsi, démoni.

První otřesné zážitky. Noci do dvou let, kdy mně měli píchat injekce pendeponu. Jednou týdně. Její lež o tom, kam jdeme, rvačka s doktory a sestrami a injekce do napnutého nenávistného těla. Lest, bolest a ponížení. Pád z balkonu, snad v prvním patře. Proč? Údajně rvačka s kamarádem ve věku asi čtyř (žádného si nepamatuji a jak mne dostal přes parapet?). Noc a všechno kolem, než přijel k nám domů, kde jsem byl sám s tebou, když ona odjela do nemocnice porodit.

Tvůj posměch, když jsem plakal, stejně jako tvoje facky nenávisti, abych měl proč plakat.

Každá noc v novém bytě, kde se před naším příchodem otrávil (údajně nešťastně) plynem jeden z předchozích nájemníků, každá noc a v ní cesta přes síň na záchod, kolem zavřené inkriminované kuchyně s vrchními poloprůhlednými prosklenými dveřmi, tam, kde jsem necelých dvacet let potom potkal svého právě zemřelého kamaráda. Vrah číhající na cestě, obligátní mrtvola pod postelí a náměsíčné pochody po bytě a k sousedům, které jsem si nepamatoval.

Nic to však nebylo proti tomu, co začalo potom, čeho jsem se nejvíce bál. Když jsem usnul. Sny o snu, ze kterého se již neprobudím o opuštěném domě v poušti, kde naši vzájemně opilí a nenávistní rodiče hrají s jinými cizími lidmi proti sobě a hlavně proti mně a o mně, sny o okamžitém udušení, pokud se hned neprobudím, o mrtvolách, lebkách, kostrách, rakvích a koncentračních táborech. K tomu na doplnění pouze jeden bdělý zážitek z období mezi pátým až sedmým rokem, kdy při pěším večerním návratu od jiných vynášeli rakev z domu s dvojitými černými dveřmi s kulatými skly v horní části. To nevysvětlení, to jejich ticho, to, co se neodehrálo, zanechalo na mne ještě po dvou desítkách let u takovýchto dveří dokonalý pocit marnosti, marné snahy o cokoliv, beznaděje a hluboké deprese z toho, že jsem.

A ještě jedno na mne neodmyslitelně působilo, to, že prokazatelně mně nechovali, nekojili, vůbec se se mnou nemazlili a když jsem měl z toho pláč a vztek, tak mne vysprchovali ledovou vodou, protože, jak dodávali s úsměvem, nic jiného na ty moje „záchvaty“ neúčinkovalo. To se dělo od úplného narození, stejně jako nekonečné hodiny samoty a opuštění, poté, co se odstěhovali od jiných a začali se mnou bydlet sami.

Není divu, že jsem ve dvou letech přehryzal dřevěnou šprušli o průměru pěti centimetrů, stejně jako když jsem byl několik hodin ve stejném věku sám doma, tak jsem posunul těžkou dřevěnou postel bez koleček o několik metrů dál, abych se dostal k čokoládě, od které jsem byl tak zaneřáděn, jak vyprávěli s humorem bez pochopení mého zoufalství, které mně k tomu vedlo.

„Měli jsme to s tebou těžký“, říkala ona slabošská neschopná si tehdy vůbec něco přiznat, zatímco on alespoň v tomto moc nic nerozmazával, neboť by asi příliš otevřel demony a běsi, kterým se jen tak tak snažil vyhýbat. V tomhle směru jsme si tak spolu byli paradoxně blízko.

Bylo to znásilnění celé generace dětí a jejich přirozenosti, a ty to předávaly dál a s víceméně pěknými zážitky tak přežívala většina „moderní civilizace.“

Kde se ve mně vzala ta síla?

Možná i tu skrývali děsiví démoni.

POUŠŤ

Kolem dokola byla jen poušť a táhla se přede mnou a můj pohled doprava. Modrá, nehybná obloha a dusno a písek. Písek a písek, spousty písku, na němž ležím, ale v němž nemůžu jít, nemůžu nikam, ani se zvednout. Jakmile něco takového zkusím, budu se v písku topit a utopím se v něm. Nemůžu nic dělat, ale to vedro, a to...
Písek a prach v nose, očích, v dechu, na plicích. ŠPATNĚ SE MI DÝCHÁ.

Nemůžu se hýbat. A přeci, vpravo, daleko, je naděje. Je tam dům. Dům s palmou. Tam by mi někdo mohl pomoci, abych tu nebyl tak sám, abych se nedusil. Někdo, kdo o mně má zájem.

A taky, že jo. Jsou tam. Vždycky tam jsou, když je to takhle. Vždycky je volám a mávám na ně, snažím se je upozornit, jak mi je.

Nikdy mně nevidí. Nebo dělají, že mně nevidí. Jsou opilí a zahledění jen do sebe. Mají svých starostí se sebou dost. Co ještě s mými. Jsou opilí a hrají karty. Spolu a někdy ještě s dalšími. S nějakými úplně cizími. Hrají spolu, ale nikdy ne spolu. Nenávidí se vzájemně, za to, kde jsou, co dělají a jak na tom jsou. Viní tím jeden druhého. Nemají se rádi. Hrají proti sobě, protože si myslí, že za to může ten druhý.

Divně se smějí a hádají. Hrají proti sobě, ale když vědí o mně, jsou chvíli spolu. Já za to můžu, jak na tom jsou. Hlavně já. Proto jsou v tuhle chvíli spolu. Hrají proti mně a s těmi cizími o mně. Těm by mně chtěli dát, zbavit se tak svých starostí.

Mně ignorují. A já je tak volám, pláču, potřebuji je. Jsou nevlídní a nešťastní, bozi. Nešťastní a nenávidní bozi.

Proč mně nenávidí, co jsem já udělal špatně? Čím si to zasloužím? Chci zemřít.
A přece nechci.

Nechci nikdy zpátky do pouště. Jsem tam tak osamělý a sám a tolik se tam propadám do písku.
Ale už vůbec nechci tam za nimi do toho hnusného domu, tam za nimi.

To už chci radši k cizím lidem, které neznám, snad se u nich dá žít. S nimi přežiju jen sám, sám se sebou, osamělý ve své největší samotě.

Přežiju, ale žít budu jen bez nich.

*Jsem vypravěč. Našel jsem to, a s tím, co už tam je, nic nebudu dělat.
Jinak jsem tu, abych to pochopil, vysvětlil Vám všem o co tu jde, co to znamená a všechny věci řádně uspořádal
a dovedl je do zdárného konce.*

Něco tak nekonečně odporného jako vysvětlení od vypravěče.

NEVÍM, PROČ NEMOH BYCH

Nevím proč nemoh bych
letět nad poli
být holub bílý a nésti
v zobáku černou nit

Nad temnou zemí
nezoranou
Oblakem šedým

Nevím proč
nemoh bych roznášet
mor a nemoc
klepáním kostnatých rukou
na plaňky jara

Proč nemoh bych zvěstovat
to co se každý den
snaží přebít
Přiblblé vzory všeho

Proč nemohl bych zvěstovat smrt
černou jak chrchel uhelného prachu
Jedinou cenu

Proč nemoh bych jak temný anděl
bleskem smrt rozsévat
zapalovat stodoly a domy a lámat
staleté stromy vejpúl

Jak vojska pustošit krajinu
jen obyčejně krást a vraždit a loupit a znásilňovat
a vůbec se chovat jen tak prostě nespoutaně
jako to celé plémě
Zajaté ve vlastních hlavách ve vlastních pudech vlastních ideálů

Proč nemoh bych
Když nikdo neposlouchá hřmění zdálky
a nářek zvířat chovaných na tuny končících šťastně na jatkách

Proč nemoh bych
Když spotřebitel už dávno
spotřeboval
svůj mozek
a teď dožírá v tuposti klidu
zbytky svého těla

Proč nemoh bych
nabídnout smrt
praštit jí přes celý obraz
aby ses zděsil, aby ses začal chovat jako ty

Když stamiliony smrtí zbytečných denně
si zakrýváš
a nehledíš nikam
ani na vlastní hovno

Proč nemoh bych být
stvárou nejhorších snů všech
A Bohem strašlivým mocným
a neslitovným

PROČ NEMOH BYCH JAK TEMNÝ ANDĚL

když ty neděláš nic
a žiješ věčně
věčně
věčně
stejně
v zajetí
už ani ne čeho

Snad tě probudím...Jsem ti blíž a blíž.
Sevřu tě k sobě. Sevřu ti tep.
Sevřu ti dech.
Sevřu tě na krku.
Jak je ti teď?

Malomocný už vzal tě za ruku...

HOLKY, TO MASO NEŽERTE

Holky, to maso nežerte!

Jenom ochutnejte...

TAHLE KNIHA

Tahle kniha prostě nemohla vyjít... ..je to zakázaný.
Začala obrovským plánem pro účast všech, skončila izolací jednotlivce. Plán na novodobou bibli, jejíž text píše
každý následující po předchozím, vystřídal teror jedince upínajícího se jen k sobě.

Takže jako vždycky.
Záměr je krach.
A tohle je gró týchle knihy.

JSEM ŽENA

Jsem žena z mlhy utkaná,
pro muže nemám žádné obrysy,
jsem žena, která do rána
píše ti tajný dopisy

Jsem žena zcela bláznivá,
chtěla bych všechno, nechtěla nic
a nevím, co bych chtěla.
Jsem jako vánek zpod okenic
na smutná nahá těla

Jsem jako bolest, která nepřebolí,
rozkoš a radost a strážení,
slza, která jazyk solí,
vlhká, jemná, hebká extáze

Jsem jako droga

Jsem Jsem žena
Žena která
Která

VE FRONTĚ

Ve frontě na kapry
stojí ksichty k poblití.
Chce se mi srát.
Nenávist je
zakázaný
společensky neoblíbený
cit.

Když já jí tolik
potřebuju
vytlouct,
ale nechci žádné
zástupné objekty.

Stál jsem před tvým plakátem na obchodu, před tvým plakátem.

UDĚLAT ZMĚNU

Udělat změnu
nebo svést čtenáře zábavným vyprávěním.

Příběh chlapce do dvaceti -
- nový svět a holky.
Příběh 45 – vrah bez zastavení.
Záhrobní mše za rakve,
deprese, beznaději a černo.

Zlatavé slunce přichází
a jeho paprsky hladí
černá písmena na bílých
stráncích papírů,
a jeho paprsky hladí
monitory počítačů
s otevřenými prohlížeči
Internetu.

Připravovaná
KNIHA z náměstí SVOBODY
- ukázka

A nikdy na Zemi nebyla svoboda.
Nikdy ses nesebral a neřekl sis, že půjdeš kam chceš.

Dřív, když nestrašily hranice státy doložky,
držel tě strach z cizího.
Že půjdeš kam chceš,
neřekl sis,
pokud nejsi bílej na konci 20.století,
ten mohl aspoň tak do půlky zemí na Zemi...

Kam bys chodil.

Nikdy nebyla na Zemi.
Nevím, zda bude.
Svoboda hýbat se
a jít kam chci
nebo život ve vymezené
kleci
hranic
s výběhem k jižním mořím.

Nikdy nebude.
Jen piráti Jejího Veličenstva
Bílí, osmahlí, ošlehaní,
jen vraždění a hrůza a smrt.
Svoboda pohybu jejich kapitána,
svoboda jejich pána.
Jen velcí jedinci.
(Než je doma zpátky
zavřeli do vězení
nebo povýšili do šlechtického stavu.)

Svoboda na chvíli.
Svoboda pro nikoho.

A nikdy na Zemi nebyla svoboda.

Pokračování příště

PROTOŽE ŽENA JSEM

Protože žena jsem
maso jsem nejedla
ze zvířat zabitých.
Protože jsem řekla:
„To žere jen moje matka,
můj otec
a moji bratři.“

Já nechci krev cizí
chlemtat,
abych žila.
Já nechci krev
tekoucí v žilách
a mrtvá těla.

Byla jedna holčička a ...

...a jednou šla po ulici a ...

...potkala jednoho chlapečka. A ten chlapeček se na ní podíval, prohlídnul si ji úplně celou a řekl jí:
„Nechybí ti náhodou něco, holčičko?“

A holčička mu na to odpověděla:

„Ani ne, ty debile.“

NEJKRÁSNEJŠÍ KOLOTOČ

Nejkrásnější kolotoč na světě je na Letné. Přináší radost, už přes sto let těší děti. Sedíš na dřevěném koni, jezdíš dokola, motá se ti hlava, kolem tebe se míhají zrcadla a obrázky z pohádek. Ty dřevění koně jsou potaženi opravdovými koňskými kůžemi, stejně jako ty jejich koňské hřívy a ocasy jsou pravé. Ty koně byli vybráni podle připravených dřevěných modelů na kolotoči, potom jati a staženi a potom se jejich kůžemi ty dřevěné modely potáhly.

Tolik koní pro tolik radosti.

Zabíjení je součástí naší historie.

Není divu, že existuje holocaust a nikdo o něm neví a nechce vědět. Co jsou podle Vás jatka? Co to znamená, když jsou zvířata chována na tuny a ne alespoň na kusy?

To je dostatečný důkaz.

Životy masových vrahů a dějiny masových vražd jsou také našimi životy a naší historií.

Netvař se, že se tě to netýká.

Vraťte tuto knihu původnímu majiteli.

Vraťte tuto knihu původnímu majiteli.

Tento vzkaz jsem našel v úterý na ulici. Tento vzkaz, který je skutečným začátkem této knihy. Tato zpráva je nepřenosná, co jsem přečetl a co se stalo, to všechno jsem napsal a poslal dál. Tato zpráva je nepřenosná, už teď nevím, co je v ní. Posílám ji dál, nic u mne nezůstane. Nemám sílu ji spálit, posílám ji tedy tomu, kdo to dokáže. Pokud ne, ať připiše, co se mu stalo a pošle tuto knihu tomu, o kom si myslí, že ji pochopí a zároveň ji bude mít odvahu spálit.

Kdo bude mít odvahu spálit tajemný balíček, poslední stopu kultury, poslední otisk. Přečíst a spálit nebo jen rovnou spálit, udělat definitivní tečku. Spalte tuto zprávu, tento balíček. Nečtěte dál a spalte. Zničte, dokud nezačnete ničit. Palte, dokud nespálíte.

Přece se nepostavíte proti tisíciletým vývojům našich lidských civilizací. Tak spalte, jako spálili nebo zničili knihy Alexandrovi vojáci, husiti, jezuité a Hitler, tito opravdu odvážní, kteří chtěli zabránit konci svojí kultury ohněm.

Spalte tuto knihu.

Řeknu Vám, co se mi s ní stalo. Snad pochopíte. Pokud teď nepálíte, pak to jistě uděláte. Je jenom jedno svědectví a vy ho máte v rukou.

Spalte ho! Spalte.

Neposílejte jej po vodě.

NA VLNÁCH

Na vlnách alkoholu svoje sny
a dobrodružství

Když prožíváš v životě
život v autě, v kanceláři,
u televize

Na vlnách alkoholu sny,
dobrodružství
V nudě dny...

TAK JAKO 30 LET

Tak jako 30 let
u stolu v hospodě
Obličej znetvořeny
časem
Tak jako žaludek
zacpaný zkaženým masem

Znetvořen dětstvím
Spolykán školstvím
Rozmetán

Kde krása má vyrůst,
kde něco vykvést,
kde bolest,
tupost,
lhostejnost
a nuda

Mrtví dříve než jsme se narodili,
vtaženi do límců,
do piva, do krajiny
podzimu,
zimy

.

Vnitřek přebrousit na povrch
k nebi
Takhle zrozeni
takhle už žít nechce se mi

Ať vítr fouká
do očí čistých
Slunce ať hladí
paprsky tváře dětí

Živí dříve než zemřeli.

POMALU KLESÁ

Pomalů klesá na klatbiště
rozlehlé neúprosně z mramoru
A tma většíc a většíc
a jen jí střídá šedá

Víš, že to skončí, že „pořád
se tma zvětšíc nedá“,
ale teď se ti zdá,
že „je bezvýchodná“

Nejdelší noc přežit
a oslavít
za to sebe

Jsi pohan člověk
To je konec té iracionální
Hrůzy

Konec
temné můry

ANO, TOUŽÍM

Ano, toužím
Po tvouj kundičce
Po tvém jemném srdci
Po tobě

.

V ulicích Prahy
jenom stíny.
Žádný lidi,
s kterými bych chtěl mluvit.

Jsou pouze mrtví
Jenom ty jména
Jenom oni

Je báseň, tiká jak motor
při volnoběhu.
Tiché kročeje na zvlhlé prázdné ulici.

Napiš, škeble, taky napiš

TADY A TEĎ

Tady a teď -
- jen na mně hled'.

Jen lízej moji píču.
Teď vo tom pěkně píšu.

FRAGMENTY VYZNÁNÍ

... Té noci, kdy vítr rval listí ze stromů...

...Té noci , kdy dala´s mi
víru a lásku a naději,
že žít se dá i krásněji.

...tvůj pohled a
tetování, které řeklo vše...

...kdy nocí jak temnou dlouhou alejí lip,
z tvých ňader srdce mi probodl Amorův šíp.

Teď už nás nic nezastaví!

NEMOCNÉ OČI

Nemocné oči se na mně koukají
nemocné jako z cizího světa
Nejvíce neděsí samota
nejvíce děsí nehybnost,

kterou si umím představit,
je na co vzpomínat
nehybnost,
která znamená ztuhlou smrt

to divné slovo tělo,
které teď ztratilo
sexy přízvuk

a lampy doutnají
jak mlha v navlhých
ranních křovích
Uvidím ještě někdy
tebe

Spálený popel
přinese soli do prsti
žírné
Co může uživit sevřený
ve stěnách urny
Co zmůže hrob,
kde kolem teplo
a smutno a tma
a proto strach

Co vůbec změní na tom,
že nechápu vůbec nic.

.

Je těžká hodina,
ve které hoří
pece
zmučených představ
zmámených drog
a digitální číslička
v hodinkách
se pomalu přesypají
rozsypají v čas
ve věčnost, která není
nehybnost
ani pohyb
jenom třpytění
vzdálené tiché chladné
a horké
hvězdy.

„...řeknu ti něco, co tě prostě rozesměje!“

NEVÍM, JAK TO NAZVAT

*Nevím, jak to nazvat.
Pocitem? Obsesí? Psychózou...
Že zůstanu navždy sám
ležet v bytě v tmavé chladné noci,
že se budu beznadějně dívat do stropu nad postelí,
že nemůžu nic dělat.*

*Mám strach z prozrazení
vlastní nemoci.
Je to nemoc mého života.*

*Přerůstá do toho jediného.
Prázdného oblouku
v mojí lebce.*

A tak se bojím všeho, čeho se mi zachce.

*Nepocitu,
nepocitu mého života.*

JÁ NEJRADŠI ŽERU

Já nejradši žeru růžový maso.
To je krása, plná pusa růžovýho masa

Růžový maso je chuťově nejlepší.
růžový, hedvábný, sladký
nejlepší, nejsladší, hladký

SVEDLA JSEM...

Svedla jsem muže,
jak jsem chtěla.
Takže:
Jsem veselá.

NA STROMECH

Na Stromech viseli Lidé.
Arabi, čenoši, běloši, židé
a všechny další odrůdy.

Kdo je tam pověsil?
Proč všichni věří, že to tak bylo,
proč všichni slaví
vánoce ve starém dobrém evropském
duchu?

CHCI

Chci v tobě
Chci v tobě křičet rozkoší.
Chci si tě ochočit.
Chci se pomočit.
Chci se ti přitom dívat do očí.

PÁLIT A PÁLIT

Je zbytečné vám radit, co máte dělat.

Spálit.

Hoří tak krásně
Oheň živený knihami
Oheň živený srdcem
Oheň živený slovy

Blesky křížují z nebe
Před vším nás neuchrání hromosvody

Nebojte se ohně.

VLČÍ MÁKY

I.

Vášeň.

*Vášeň jako ty květy máku
Květy rudé
Prvé*

II.

Až k obzoru rostou
Vlčí máky rudé
Jsou barvy naší krve

Poděl cesty dál
rostou chrpy
Modré oči klopiš
Pod horoucím sluncem
jako vždycky trpím

Intermezzo

*Po dlážděným náměstí
dovedu tě ke štěstí
Nebo k neštěstí?
V kamenném městě
na cestě*

III.

Ale miláčku, tohle se nedělá
Miláčku v noci
Dotkni se dobrého anděla
Miláčku, pocit

Dotkni se, hladí tě jemně
Miláčku v tobě, miláčku ve mně

Tak jako z hororu krákorá:
„Buď budeš žít ty nebo já.
Tvůj život, moje smrt.“
A stačí jeden škrt

A všechno oheň shltá
Všechnu tuhle lež
Miláčku ke mně
Miláčku běž.

Budeme spolu běžet
Nebem, zemí, krajinou, životem
Láskou a problémy
A srdečním krásným
Klokotem

Nejezdi pryč, nejezdi
Půjdeme spolu pod hvězdy.

NOC SE TŘPYTÍ

Noc se třpytí zmrazkami
Světél aut na silnici

Třpytí se pod koly
Jak chladná noc beznaděj

K čemu je život mi
Mám-li ten dojem, že závisí na tobě

Beznaděj temné olovené noční
Oblohy
Země podzimu
Podél cesty holé stromy
A dlouhé rozorané pláně
A benzínové pumpy

To je moje země
Moje země noční
Studená
Viděná z auta

Naděje malá obrázek
V pokoji visí
Na rezavé skobě

Jsem muž
V tobě

AŽ BUDEŠ
„Až budeš, tak budeš.“

Až budeš umírat
Mysli na to
jako já jsem
myslel na tebe

Skončím svůj život
protože v tomhle okamžiku
Právě takhle je mi

A pak se potkáme
v zemi.

*Tvé srdce otevři
Svými drsnými dlaněmi
Obejmi
Mě*

My
Uprostřed
Tmy

Světlo
Do mé
Temnoty

Tebe
Moje
Nebe

PŘÁL BYCH SI

Přál bych si , abys byl šťastný.
Ale tvůj život byl dlouhá
hluboká jizva.

Rána,
která se nikdy dobře nezhojila.

*Věnujme se tichu,
modlitbě za HIV pozitivní
a všechny další nemocné, kteří víc než svojí nemocí
trpí našimi předsudky.*

LÁSKA

Tisíckrát dával jsem ti svoji lásku
Tisíckrát odmítla jsi ji jak okovy
Tisíckrát, až jsem nedoufal

Až ty jsi ke mně přišla a řekla:
„Od tebe jsem utekla, tebe jsem se lekla,
Před tebou se svlékla
před tebou
A ty jsi zapomněl, že láska je jen jednou
jen jednou
a ublížil´s mi
a v návraty já nevěřím“

A já na to:
„Nenič mi naději
Nenič mi naději

Jsi tady
Láska je řeka, byla kalná
kalná a teď je čistá zas
a široká

A jako předtím byla voda potoka
divoká

Široká jako ramena tvého muže
Krásná jako tvoje oči, tvoje řadra
Pevná jako skála pevná

Strom strmě roste vzhůru
se silnými kořeny
Spustit se k tobě
tak jak se muž spouští
do ženy

Čekal jsem na tebe
A ty ses vrátila
Napila
vody ses napila
Oči si ke mně zvedla“

Zbledla.

Nápisy na záchodcích – ty stačí vybělit.

Tuto knihu nelze zastavit.

KAM MOHLO ZMIZET

Kam mohlo zmizet tolik
lásky
Jako z vody udělá se
mrak
jako z vody

Změňme zemi
změňme

naprší a uschne

Tolik lásky nemůže
zmizet pryč

Byla-li

JEDNOU

S láskou se žije krásně snadno
Byli jsme dva a spolu
Nebe nad námi bylo jedno.

Ach, ženo prokletá, není jméno,
které bych ti nedal
Je noc a vášně se zvedá
Nebe nad námi je jen jedno.

Jdeš a bereš si jiné ženy
Jdeš jako zloděj
A ty rozdáváš sebe
v další iluzi

Jdeš dlouze, jdeš k vodě
až do hloubi tůně na dno

Chodil jsem po Zemi
Chtěl jsem tě najít
Chtěl jsem tě zvednout

Nebe nad námi je jen jedno.

Jdu s jinou
Ty s jiným si lehnout
Je to přece tak jedno.

Na zemi sami
Ticho pod hvězdami

Uprostřed
tmy
Jednou.

Kdyby to takhle udělal každý, víš jak by to dopadlo?

ŽENA

Vyšlo slunce
a na jeho zlatých paprscích
jsem se pošimrala.
Potom jsem vstala
osvěžila se dechem
vzduchu
a vkročila do řeky.

Chladivé čisté opojné

Voda mně
pohltila ztišila
a očistila.

Vyšla jsem ven z řeky.
Nahá a kapky vody
mi stékaly po celém těle
zachycovaly se na chlupích
a příjemně zasychaly.

V trávě jsem trhala stébla
a modré a žluté a bílé
kytky
a jimi ozdobena
a mezi stoličkami
žvýkající nakyslé stéblo
jsem
kráčela k tobě,

který jsi spal a ležel stejně
bezvládně jako tvůj
pohlavní úd.

Stála jsem nad tebou
ve slunci krásná silná
šťastná a vítězná a jemně

se tě dotýkající
jsem tě lechtala.

Tak jsem ti dala sílu,
abys i ty vstal.

TOTO NENÍ KONEC

KOTĚ

